

Stella Taraksonová

Magická zvířecí kavárna

Ukřičený
kakadu

Ilustrovala
Fabiana Attanasio

FRAGMENT

Magická zvířecí kavárna Ukřičený kakadu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Stella Taraksonová

Magická zvířecí kavárna – Ukřičený kakadu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stella Taraksonová

Magická zvířecí kavárna

Ukřičený
kakadu

*Ilustrovala
Fabiana Attanasio*

FRAGMENT

První kapitola

„Kam chcete ten kávovar?“ zeptal se chlapík v montérkách s velikou krabicí v rukou.

„Tamhle nalevo, na ten pult.“ Elliina maminka si promnula ruce a zatvářila se spokojeně. „Vážně se to děje,“ vydechla. „Brzy už budeme moct otevřít!“

Takhle šťastnou ji Ellie neviděla už celé roky. Náladu mamince nezkazila

ani ta včerejší znepokojivá zpráva. Ellie totiž náhodou vyslechla rozhovor jednoho muže, který má v plánu vystavět naproti přes ulici komplex s dalšími kavárnami. Úplně novými a moderními, ne jako ta mamínčina, která se nachází v přízemí omšelého starého domu. Muž se dokonce nechal slyšet, že až maminka zkrachuje, rád by od ní její podnik za výhodnou cenu odkoupil.

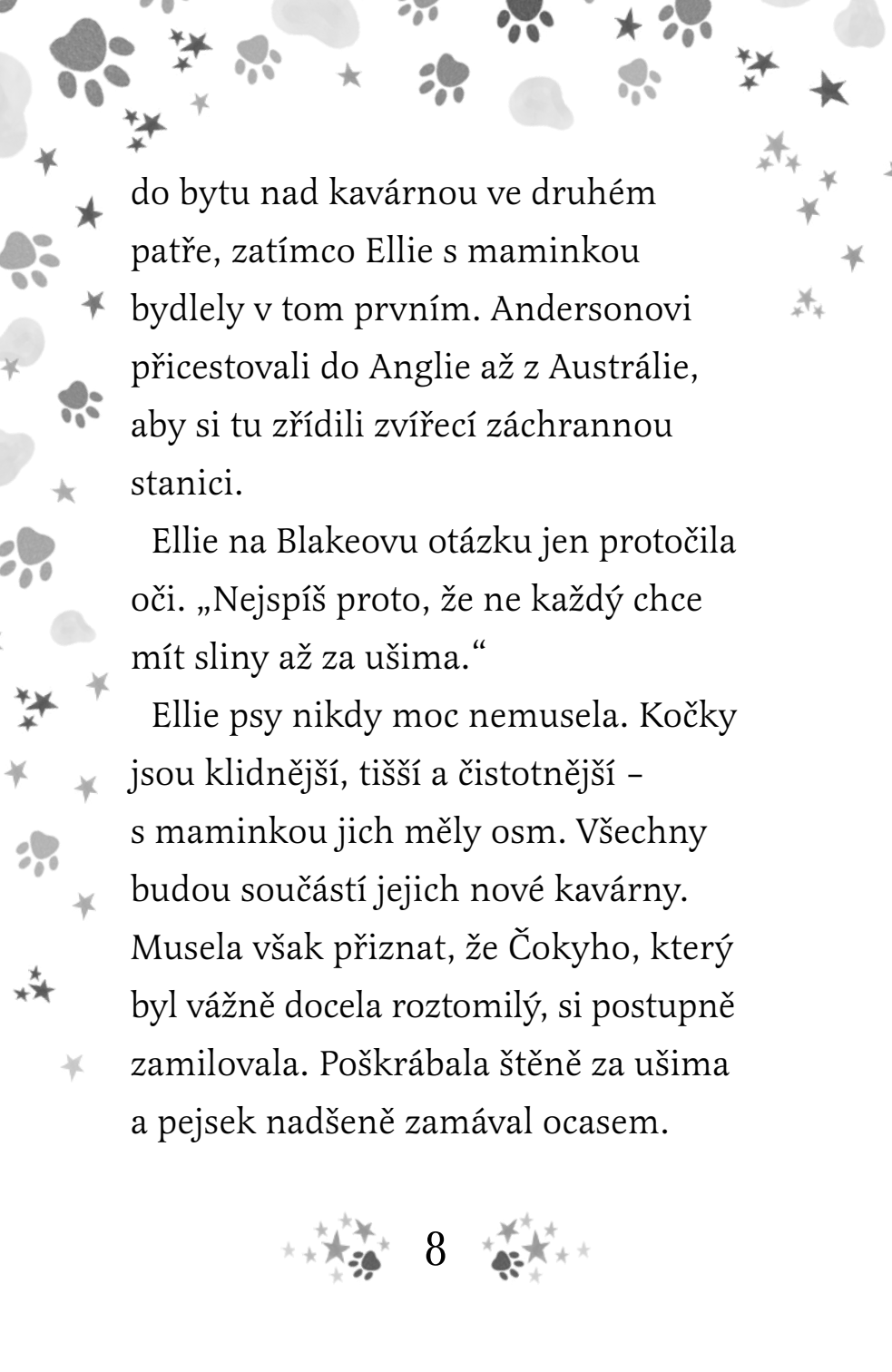
Elliiina maminka se však odmítla nechat zastrašit. „Nenechám se šikanovat od nějakých developerů,“ stála si za svým. „Lidé si k nám najdou cestu, protože jsme jiní – široko daleko žádná další kočičí kavárna

není! Naše Kočkoccino si povede dobře, uvidíš.“

Ellie byla ráda, že si je maminka tak jistá, ale uvítala by, kdyby tuhle hrozbu nebrala na lehkou váhu. Možná by o tom všem mohla zjistit něco víc. Ona i její nový kamarád Blake si z toho chtě nechtě dělali těžkou hlavu.

„Proč nejsou taky psí kavárny?“ přemítal Blake a přitiskl si své, divoce se kroutící štěně labradora na prsa. Blake se s rodiči přistěhoval

do bytu nad kavárnou ve druhém patře, zatímco Ellie s maminkou bydlely v tom prvním. Andersonovi přicestovali do Anglie až z Austrálie, aby si tu zřídili zvířecí záchrannou stanici.

Ellie na Blakeovu otázku jen protočila oči. „Nejspíš proto, že ne každý chce mít sliny až za ušima.“

Ellie psy nikdy moc nemusela. Kočky jsou klidnější, tišší a čistotnější – s maminkou jich měly osm. Všechny budou součástí jejich nové kavárny. Musela však přiznat, že Čokyho, který byl vážně docela roztomilý, si postupně zamilovala. Poškrábala štěně za ušima a pejsek nadšeně zamával ocasem.

„Vidíš, Ellie?“ řekl Čoky a ocáskem přitom bušil do Blakea. „Vůbec tě neolizuju.“

„Tak je to správně. Učíš se rychle,“ začala ho chválit Ellie, ale Blake po ní vrhl varovný pohled. Ellie rázem zmlkla a rozhlédla se, jestli si toho nevšimla maminka. Tu však zaměstnávali stěhováci – dohlížela, aby postavili kávovar na správné místo.

Ellie a Blake měli dohodu. O své schopnosti mluvit se zvířaty nikomu nic nepoví, aspoň prozatím.

Držet to v tajnosti jim v tuhle chvíli připadalo o dost zábavnější.

Ellie ani Blake nevěděli jistě, jak ke své nové, vzrušující

schopnosti přišli, ale rozhodně to mělo
co do činění se starobylym telefonem,
na který náhodou narazili. Kouzlo

začalo účinkovat, jakmile vytočili
sérii čísel zaznamenaných na vybledlém
lístečku uprostřed číselníku.

„Pozor, prosím.“

Ellie něco nečekaně vrazilo do zad. Ustoupila z cesty muži, který nesl na rameni srolovaný koberec a připletl se s ním do cesty dvěma dalším, kteří přinášeli stůl.

„Co kdybyste se šli vy dva na chvíli proběhnout?“ navrhla maminka s rukou napřaženou k místu, kde by si přála stůl mít. „Užijte si trochu legrace, než vám začne škola. Hned přes ulici je park, mohla by sis, Ellie, vzít svůj blok a něco mi nakreslit.“

Děti si vyměnily rychlý pohled. Ten muž včera mluvil o tom, že právě přes ulici by měl stát nový komplex budov.

A tak Ellie popadla svou soupravu na kreslení, Blake připnul Čokymu vodítko a vyrazili ze dveří.

„Třeba bychom mohli zjistit, jak se to tam vyvíjí,“ navrhl Blake.

„Přesně to mě taky hned napadlo,“ souhlasila Ellie. „Ale jak?“

„To ještě nevím. Možná budou v parku nějaké cedule.“

Zatímco čekali, než jim na semaforu naskočí zelená, dostala Ellie nápad.

„Myslíš, že bychom si mohli promluvit i se zvířaty v parku? Nebo to funguje jenom doma, kde je ten telefon?“

„Čoky?“ Blake sklopil oči ke štěněti, které netrpělivě tahalo za vodítko.

„Pořád nám rozumíš?“

„Prochajda, prochajda, prochajda, prochajda!“ Tohle nadšené skandování bylo to jediné, co z Čokyho dostali, ale Blakeovi to stačilo. Zakřenil se na Ellii, jako by říkal: „Tady máš odpověď.“

„Ale co myslíš, funguje to kouzlo jenom mezi námi?“ přemítala Ellie dál. „Mezi tebou a mnou, Čokym, našimi kočkami a myšmi?“

„To hned zjistíme,“ odpověděl Blake. „Zkusíme si popovídat i s jinými tvory v parku.“

Ellie souhlasně přikývla a nenápadně zkřížila prsty pro štěstí.

Procházeli parkem a vyhlíželi jakékoli cedule, které by ohlašovaly nové stavební práce. Zároveň také pokukovali po nějakých zvířatech, s nimiž by se mohli dát do řeči. Ale nebylo to nic snadného. Pobíhala tu sice spousta psů, ale všichni byli pod bedlivým dohledem svých páníčků.

Kolem poletovali ptáci, děti však k sobě nechtěly zbytečně přitahovat pozornost tím, že by na ně volaly. V jednu chvíli si je zvědavě prohlížela jedna z veverek, jenže vzápětí utekla před Čokym.

„Po žádných oznámeních tady není ani památka,“ poznamenala Ellie, když obešli celý park.

Blake pokrčil rameny. „Možná bychom to tady měli projít ještě jednou pro případ, že nám něco uniklo.“

„To můžeš, jestli chceš. Já zatím mamce rychle něco nakreslím.“ S tím se Ellie posadila na dřevěnou lavičku pod velikým dubem.

„Tak fajn. Jdeme, Čoky?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Magická zvířecí kavárna – Ukřičený kakadu.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.